

Ας μη συνηθίσουμε την ασχημία αυτού του κόσμου...

Όλοι έχουμε παρατηρήσει ότι κάθε χρόνο μετά την επαναληπτική τα κυλικεία και τα αμφιθέατρα των σχολών μας είναι γεμάτα φοιτητές, εικόνα που καθόλου δε μοιάζει με την ερημιά που επικρατεί μετά από λίγο καιρό. Αυτή η πολυκοσμία δεν οφείλεται μόνο στους γεμάτους όρεξη πρωτοετείς που έρχονται να παρακολουθήσουν όλα τα μαθήματά τους και να πάρουν μια γεύση από τη σχολή τους αλλά και στα διάφορα είδη παραταξιακών που δίνουν σύσσωμοι το παρών σε κάθε σχολή προσπαθώντας με περίτεχνες μεθόδους να πλευρίσουν ανύποπτους πρωτοετείς. Από τη μία, τους γλοιώδεις τύπους που αναζητώντας τα νέα μέλη που θα στελεχώσουν τον μηχανισμό τους προσφέρουν, με το αζημίωτο φυσικά, φιλικές συμβουλές, σημειώσεις, κονέ με καθηγητές και έπειτα βγάζουν φράγκα από πάρτυ σε νυχτερινά μαγαζιά και εκδρομές. Οι ίδιοι βέβαια αποτελούν τον πολιτικό εκφραστή του πιο αντιδραστικού κομματιού των φοιτητών αβαντάροντας, μεταξύ άλλων, απολύσεις εργαζομένων, διαγραφές φοιτητών, δίδακτρα, σεκιούριτι, νοίκια στις εστίες. Από την άλλη οι διάφοροι λιγότερο ή περισσότερο αγωνιστικοί εκφραστές της ριζοσπαστικής αριστεράς, μιας αριστεράς που έχει πετάξει εδώ και πολύ καιρό οτιδήποτε ριζοσπαστικό από πάνω της, υιοθετώντας και κάνοντας σημαία μικροαστικά και συντεχνιακά αιτήματα όπως την αναγνώριση της αξίας των πτυχίων μας έναντι των ανειδίκευτων ή των ΤΕΙτζιδων και των συνακόλουθων μισθολογικών διαφορών, μιας αριστεράς που σέβεται την αστική νομιμότητα και καθορίζεται από αυτήν. Μέσα στη χρονιά προσπαθεί ο καθένας με τον τρόπο του να αυξήσει τη δύναμη του σε κάθε σχολή και να αποκτήσει επαφές στο πρώτο έτος, μια διαδικασία που θα αποτυπωθεί στο “ κορυφαίο πολιτικό γεγονός της χρονιάς “, τις φοιτητικές εκλογές.

Οι προηγούμενοι αν και βαυκαλιζονται ότι αποτελούν τους εκπροσώπους του φοιτητικού σώματος ουσιαστικά δεν αποτελούν παρά ένα κομμάτι του, άλλωστε η πολυπληθέστερη (άτυπη) παράταξη στο Μετσόβιο όπως και γενικότερα στην κοινωνία είναι η παράταξη του – κοιτάω την πάρτη μου -. Αποτελείται από τύπους που αδιαφορούν για οτιδήποτε δε θίγει άμεσα τα συμφέροντά τους, κινητοποιούνται μονάχα ενάντια σε ότι διαταράσσει την ομαλότητα της ακαδημαϊκής λειτουργίας (βλέπε απεργίες εργαζομένων στην καθαριότητα και τις διοικητικές λειτουργίες του πανεπιστημίου , καταλήψεις σχολών που μπλόκαραν την ακαδημαϊκή και ερευνητική λειτουργία των σχολών) και θεωρούν ότι μπαίνει εμπόδιο στα όνειρά τους για μια λαμπρή καριέρα. Όνειρα που για να τα επιτύχεις πρέπει να μάθεις να σέβεσαι την ιεραρχία και να προσαρμόζεσαι στην καπιταλιστική πραγματικότητα θυσιάζοντας την προσωπική σου αξιοπρέπεια. Κάπως έτσι στους διαδρόμους και τα αμφιθέατρα αναπαράγεται μια κουλτούρα βαθύτατα αντιδραστική και συντηρητική, μια κουλτούρα εμποτισμένη με τον ελιτισμό και τη μεγαλομανία που κυριαρχούν στους ακαδημαϊκούς κύκλους και εκφράζεται από πρωτοετείς φοιτητές μέχρι φτασμένους καθηγητάδες.

Αυτή η φιγούρα φοιτητή, που ίσως είναι και η κυρίαρχη, ανθεί σε ένα περιβάλλον που οι κοινωνικές μεσολαβήσεις και το επίπεδο ζωής των προηγούμενων χρόνων έχουν παρέλθει ανεπιστρεπті. Σε αυτό το περιβάλλον της κρίσης που τα αφεντικά μας λένε πως όλο και πιο πολλοί περισσεύουμε, ο ατομικός δρόμος της σκληρής προσπάθειας και των θυσιών για τη χώρα και την ανάταση της εθνικής οικονομίας πλασάρεται από όλους τους φορείς ως η μοναδική μας επιλογή, . Ένας δρόμος που στη φοιτητική ζωή προϋποθέτει γλύψιμο σε καθηγητές, επιδίωξη γνωριμιών και διασυνδέσεων και ένα αέναο κυνήγι πιστοποιήσεων για την αγορά εργασίας. Πιστοποιήσεις που πέρα από μεταπτυχιακά και τα σχετικά περιλαμβάνουν και συμμετοχή σε σεμινάρια και διαγωνισμούς που συνδιοργανώνουν εταιρίες και φοιτητικοί εθελοντικοί οργανισμοί. Οργανισμοί που ισχυρίζονται πως διοργανώνοντας μαλακίες τύπου Jobfair αποτελούν τη λύση στο πρόβλημα της ανεργίας ενώ συνεργάζονται με εταιρίες που έχουν καταπατήσει όλα τα εργασιακά δικαιώματα και προωθούν τον εθελοντισμό, δηλαδή το να προσφέρουμε τσάμπα την εργασία μας στα αφεντικά.

Είναι γεγονός πως ένα μεγάλο τεχνολογικό ίδρυμα όπως το ΕΜΠ δεν φαίνεται ελκυστικό μόνο στους χιλιάδες μαθητές που το βάζουν κάθε χρόνο στο μηχανογραφικό τους αλλά και σε εταιρίες που συνεργάζονται με αυτό και αναθέτουν έργα και έρευνες στα εργαστήρια και το προσωπικό του. Ακολουθώντας τη διεθνή πραγματικότητα η επιστημονική δραστηριότητα εξαρτάται όλο και περισσότερο από τη χρηματοδότηση από κρατικούς φορείς, ιδιωτικά ιδρύματα ή επιχειρήσεις. Δηλαδή δεν είναι η χρηματοδότηση ένα μέσο για την έρευνα αλλά η έρευνα είναι το μέσο για τη χρηματοδότηση, μια πραγματικότητα που απέχει πολύ από τις αφηγήσεις που θέλουν την επιστήμη στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου και την τοποθετεί στην υπηρεσία των αφεντικών και της κερδοφορίας τους. Παράλληλα διάφοροι καθηγητές χρησιμοποιώντας μια επιχειρηματολογία τύπου " Αν οι ρουκέτες ανεβαίνουν ποιός νοιάζεται για το που πέφτουν ", "εμείς απλά κάνουμε τη δουλειά μας " και επικαλούμενοι μια μεταφυσική ουδετερότητα της επιστήμης προσπαθούν να παρουσιαστούν σαν αγνοί επιστήμονες τη στιγμή που χρηματοδοτούνται από εταιρίες υπηρεσιών ασφάλειας και οπλικών συστημάτων και από αστυνομικούς και στρατιωτικούς οργανισμούς για να συμβάλλουν στο δολοφονικό έργο τους. Τα παραδείγματα μέσα στο ΕΜΠ (και όχι μόνο) είναι αρκετά και περιλαμβάνουν ερευνητικά για το φράχτη στον Έβρο, μη επανδρωμένα αεροσκάφη και θερμικές κάμερες για τον εντοπισμό μεταναστών στα σύνορα, βελτιώσεις στις ασπίδες των ΜΑΤ και πολλά άλλα.

Απέναντι σε μια ασφυκτική πραγματικότητα να υψώσουμε αναχώματα στο φοιτητικό κανιβαλισμό και το πολυτεχνείο των αφεντικών. Ενάντια σε μια αόριστη φοιτητική ενότητα να διαλέξουμε στρατόπεδο, να οξύνουμε τις αντιθέσεις μέσα στις σχολές και να προωθήσουμε τους αγώνες εντός και εναντίων της πανεπιστημιακής γυάλας. Ενάντια στην εντατικοποίηση των σπουδών μας, στην κούρσα του ανταγωνισμού να τερματίσουμε όλοι τελευταίοι.

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου
αίθουσα 11, κτ. Χημικών Μηχανικών